

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות יד.

עין משפט
נר מצוה

(א) יומא נהא (ב) ז' ימי אשך
לו משלו (ג) ו' נמנמנ: יט:
ש"י (ד) סנהדרין ב. ודק:
יד: סוטה מהל. (ה) ו' עין
מוס' לקמן יש דף טו. ד"ה
ש"י (ו) ו' עין מוס' פסחים
סד. ד"ה קרלו (ז) ו' עין
נעמי יג: (ח) ו' עין (ט).

ג א מיי פ"ה מהל'
עצרת יו"כ הל' יג:
א ב מיי פ"ה מהל'
שגות הלכה א:
ג ב מיי פ"ג מהלסת
צ"ח מקדש הלכה יג
סנה לאוין דס:
ג ד מיי פ"ו מהל' בית
המזבח הל' יא ופ"ה א
מהל' סנהדרין הלכה א
סנה עשין קסג:
ד ה מיי פ"ו מהל' בית
המזבח הלכה יג יג:

ענומא מקדש וקדשו כשהוא אומר. על הכהנים ועל כל עם
הקהל יכפר ולימד שהשוו כולם לכפרה אחת בשעיר המשתלח
לרבי יהודה מניינו שיש להם כפרה בשאר עזירות כי היכל דחס
רחמנא למיכתב עלייהו כפרה בשאר
דיהיב להו נמי כפרה ענומא מקדש
וזמנה הן מתכפרים כו': מאי אס
נפשך לומר. מה היה לו להקשות
שהוקק להביא מקרא זה: וי סימא
צוטו כתיב. ולא שאר כהנים: להכי
הוא דאסא. שלא יתכפרו צו כהנים:
מדעס ליהוי. משל צבור ולא משל א
כהן גדול לפי שהפך צא משלו הוצרך
לומר בשעיר משל צבור: להכי הוא
דאסא. שלא יתכפרו צו אחרים
שהוקק להביא מקרא שיתכפרו צו
כהנים: ס"ל אשך לו. תלחא כתיבי
זכר: אשך לו. תניינא: סלמוד לומר
אשך לו. השלישי לעכב: הכי קשיא
ליה. דקאמר יכול לא יתכפרו צבור
של אהרן שהרי כבר נאמר אשך לו
לומר שאינו צא משל כהנים וכיון
שאינו חסירין צו ממון לא נתכפרו
צו דמאי שאל בשעיר הפנימי דלא
מכפרו ציה כדלפינן ממשאש לעס
ימירא משום דלא חסרו צו ממונא
שלא נקמה משלהם: היינו דליכא פרי
וידווי. צפר ומתן דמו תרי וידווי
דכתיב תרי זימני וכפר צעדו וצעד
ציתו ואמר מר (יומא דף לו): צפכרת
צדיקס הכחז מדבר שהרי עדיין לא
נשכח הפך ואיכא מתן דמו הרי ג'
כפרות לכפר על ג' עזירות שהכהנים
מתכפרין צפר כנגד שלש עזירות
ששארל מתכפרין בשעירים: חד
כנגד שעיר הנעשה בפנים. לתלות
על שיש צה ידיעה בתחלה ואין צה
ידיעה צסוף: וחד כנגד שעיר החילון.
לכפר על שאין צה ידיעה בתחלה
ויש צה ידיעה צסוף: וחד כנגד
שעיר המשתלח. לכפר על שאר
עזירות: צחד וידוי ודמו סגי. חד
כנגד שעיר הפנימי וחד כנגד שעיר
החילון: יבוא וצאי ויכפר על החייב.
לפיכך מתודה וידוי ראשון עליו ועל
ציתו ולאחר שנעשה וצאי צודווי
מתודה עליו ועל אחיו ולעולם
תרוייהו חדא כפרה נינהו:

תורה אור השלם

1. (יש) בית ישראל ברכו את יי בית אהרן ברכו את יי בית הלוי ברכו את יי יראי יי ברכו את יי תהלים קלה יט-כ את יי ודקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו וכפר ביתו: ויקרא טו ד
2. ודקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו וכפר ביתו: ויקרא טו ד
3. וקח את שעיר החטאת אשר לעם והביא את דמו אל מביט לפרכת וצשה את דמו בארץ עשה לדם הפר ודקה אתו על הפפרת ולפני הפפרת: ויקרא טו ט
4. ומאת עדת בני ישראל יקח יקח את פר עזים לחטאת ואיל אהד עלקה: ויקרא טו ה
5. ודקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו וכפר ביתו וצחש את פר החטאת אשר לו: ויקרא טו ה

הגהות הב"ח

(א) ג' ומי מאי אס כ"ל ואות ו' נמנמנ: (ב) שם צית אהרן צנר אס ה' בית הלוי ברכו את ה' ימלו ה' (א) רש"י ד"ה ממש כו' משל יחיד ספן גדול:

גליון הש"ס

ג' ת"ל אשר לו. עין מנילה דף ט ע"ב מוס' ד"ה א"ן:

כולן קרויין ביתו. תימה ולוים צמה יתכפרו אי צאל צבור אשר לעס כתיב ולוים לא ימיקרו עם למ"ד ופלוגמא היא צפרק הזרוע (תולין דף קלא): ואי צאל אהרן לא יאיקרו ציתו כו"כ כ"ן דלשכחן שיש להן כפרה דכתיב וכפר שאל למעטוי כהנים ויתכפרו צאל צבור אס כן מנינו בשעיר של עם שהותר מכללו: הא"י מיבעי ליה אברתניא כו'. ומדלשכחן קרא לומר דלא מיימתי משל כהנים אלמא מתכפרין צו ומשני תנא הכי קא קשיא ליה כו' וקרא איטריך שלא תאמר כיון שצמינו שיש להן כפרה יתכפר צאלו ויציא משלהן אצל קאת תימה דמאי פריך ינמא דא דרששין דלא מיימתי משל כהנים היינו צנתר דקיס לן דכהנים מתכפרין צו: שנה ע"ה

בטומאת מקדש וקדשיו במה הם מתכפרין מוטב שיתכפרו בפרו של אהרן שהרי הותר מכללו אצל ביתו ואל יתכפרו בשעיר הנעשה בפנים שהרי לא הותר מכללו ואם נפשך לומר הרי הוא אומר בית אהרן ברכו את ה' וגו' (ו) ומאי אם נפשך לומר וכו"ת ביתו כתיב כולן קרויין ביתו שנא' בית אהרן ברכו את ה' (ו) יראי ה' ברכו את ה' והאי אשך לעם להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה דקאמר רחמנא מדעס ליהוי ההוא מומא עדת בני ישראל נפקא והאי אשר לו להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה לכדתניא משלו הוא מביא ואינו מביא משל צבור יכול לא יביא משל צבור שאין הצבור מתכפרין בו אבל יביא משל אחיו הכהנים שאחיו הכהנים מתכפרין בו *ת"ל אשר לו יכול לא יביא ואם הביא כשר ת"ל שוב אשר לו הכתוב *שנה עליו לעכב תנא הכי קא קשיא ליה מאי שנא ברעם דלא מכפר דלא קא חסרי ביה ממונא דכתיב אשר לעם בדאהרן נמי לא קא חסרי ביה ממונא וקאמר כולן קרויין ביתו בשלמא לר"ש היינו דכתיב תרי וידוין ודם הפר חד כנגד שעיר הנעשה בפנים וחד כנגד שעיר הנעשה בחוץ וחד כנגד שעיר המשתלח אלא לר' יהודה תרי וידוין ודם הפר ל"ל בחד וידוי ודמו סגיא אחד לו ואחד לביתו כדתנא דבי רבי ישמעאל כך היא מדרת הדין נוהגת מוטב יבוא זכאי ויכפר על החייב ואל יבוא חייב ויכפר על החייב:

הדרן עלך שבועות שתיים

ידיעות הטומאה שתיים שהן ארבע נממא וידע ונעלמה ממנו הטומאה וזכור את הקדש נעלם ממנו הקדש וזכור את הטומאה נעלמו ממנו זה וזה ואכל את הקדש ולא ידע ומשאכל ידע הרי זה בעולה ויורד נממא וידע ונעלמה ממנו טומאה וזכור את המקדש נעלם ממנו מקדש וזכור את הטומאה נעלם ממנו זה וזה ונכנס למקדש ולא ידע ומשיצא ידע הרי זה בעולה ויורד: אחד הנכנס לעזרה ואחד הנכנס לתוספת העזרה שאין מוספיין על העיר ועל העזרות אלא במלך ונביא ואורים ותומים וסנהדרין של שבעים ואחד הובשתי תודות ובישר ובית דין מהלכין ושתי תודות אחריהן וכל ישראל אחריהם: הפנימית

לדלידיה צודווי ראשון נמי הל"ל וצני אהרן ותימה דהא רבא מוקי לה התם וידוי דשעיר המשתלח כו' שמעון מודה שאינו מוכיר צדיק צני אהרן עד שיראה כחאי:

הדרן עלך שבועות שתיים

ידיעות הטומאה. מתוך פ"ה משמע שרצה לפרש כולה ממנימין צדיעה גמורה שפירש ידע שנטמא וצ"ג דמוקמא מתנימין כרבי דלמר ידיעת צית רצו שמה ידיעה מ"מ נקטה לה צמנימין סתם ידיעה אע"ג דלא כריך והמדקדק יכול לפרש כולה ממנימין צדיעת צית רצו:

מוסף רש"י

והאי אשר לו כו'. אשך לו כתיב ציה תלמא זימני למעטוי צבור ואחיו הכהנים דלא מזידיה אמי תלמא אשך לו כתיבי ציה צמרי קרלו, והקריב אהרן וגו' והקריב מנינא שטט אה פל הטהמא אשך לו (יומא טא):

הדרן עלך שבועות שתיים
על העיר. על יוסילס (סנהדרין ב. יד. טוטה מה). וצריך לקדש המוספת צמני מודות ובש"י (סנהדרין ב. ד):

רבינו חננאל

בשלמא לר' שמעון היינו דבעינן שני וידוין ודם הפר. פי' ודם הפר מכפר ומכפר שני טומאת מקדש וקדשיו. כנגד דם השעיר הנעשה בפנים שמכפר על טומאת מקדש וקדשיו על ישראל. וידוי אחד מכפר על הכהנים כמו שמכפר שעיר הנעשה בחוץ על ישראל. וידוי שני מכפר בשאר עבירות על הכהנים כמו שמכפר שעיר המשתלח בשאר עבירות על ישראל. אלא לר' יהודה דאמר בשאר עבירות הכל מתכפרין בשעיר המשתלח. וידוי שני בפר כהן גדול למה בחד וידוי ודם הפר סגי ליה. ופריך לר' יהודה שני וידוין כנגד שעיר הנעשה בחוץ. וידוי הראשון לו לכהן גדול להתכפר בו. והשני להתכפר בו כהנים שנקראו ביתו שנאמר בית אהרן ברכו את ה' כדתנא דבי ר' ישמעאל יבא זכאי ויכפר על החייב ואל יבא חייב ויכפר על החייב שכן מדרת הדין נוהגת: פ"ב מתני' ידיעות הטומאה שתיים שהן ארבע נממא וידע ונעלמה ממנו טומאה וזכור את הקדש כו'.

תורה אור השלם

אשך לו כו'. אשך לו כתיב ציה תלמא זימני למעטוי צבור ואחיו הכהנים דלא מזידיה אמי תלמא אשך לו כתיבי ציה צמרי קרלו, והקריב אהרן וגו' והקריב מנינא שטט אה פל הטהמא אשך לו (יומא טא):

הדרן עלך שבועות שתיים
על העיר. על יוסילס (סנהדרין ב. יד. טוטה מה). וצריך לקדש המוספת צמני מודות ובש"י (סנהדרין ב. ד):

רבינו חננאל

בשלמא לר' שמעון היינו דבעינן שני וידוין ודם הפר. פי' ודם הפר מכפר ומכפר שני טומאת מקדש וקדשיו. כנגד דם השעיר הנעשה בפנים שמכפר על טומאת מקדש וקדשיו על ישראל. וידוי אחד מכפר על הכהנים כמו שמכפר שעיר הנעשה בחוץ על ישראל. וידוי שני מכפר בשאר עבירות על הכהנים כמו שמכפר שעיר המשתלח בשאר עבירות על ישראל. אלא לר' יהודה דאמר בשאר עבירות הכל מתכפרין בשעיר המשתלח. וידוי שני בפר כהן גדול למה בחד וידוי ודם הפר סגי ליה. ופריך לר' יהודה שני וידוין כנגד שעיר הנעשה בחוץ. וידוי הראשון לו לכהן גדול להתכפר בו. והשני להתכפר בו כהנים שנקראו ביתו שנאמר בית אהרן ברכו את ה' כדתנא דבי ר' ישמעאל יבא זכאי ויכפר על החייב ואל יבא חייב ויכפר על החייב שכן מדרת הדין נוהגת: פ"ב מתני' ידיעות הטומאה שתיים שהן ארבע נממא וידע ונעלמה ממנו טומאה וזכור את הקדש כו'.

הוא דמנצרכי ריציא לפי שמנינו חילוק צכפרה צין ישראל לכהנים:

שני וידוין ודם הפר. משמע שמתכפרין הכהנים צו וידוין א"כ מתנימין דיומא דפרק אמר להן הממונה (דף קא): דקתני צודווי ראשון אפי' וצמני ותו לא וצמני אפי' וצמני וצני אהרן לא מתוקמא כרבי שמעון שמעון ומסתמא כל הנהו מתני' דידוין וצמני אפי' עד שיראה כחאי: